

σαςι τὰ μελίσσια Κάσ. β) Παράγω, φύω χλόην Φολέγ.: *Ἡ γῆ εἶναι γονιασμένη.* 2) Τοποθετῶ κυψέλην με νέον γόνον Στερελλ. (Ἀχυρ. Ξηρόμ.)

γόνιασμα τό, Νάξ. ὄνιασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονιάζω.

Γέννησις, γέννα.

γονίδι τό, Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Ἡπ. (Πωγών.) Παξ. Πελοπ. (Ἀνδροῦς. Βούρβουρ. Ἑρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.)— Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 καὶ Ν. Ἑστ., 1 (1927), 335 — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1,142 καὶ 148 Α. Κουρτίδ., Εἰκ. ζώων, 438 Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 18 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. γονίδ' Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Ψαχν. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Σιβ.) γονιδ' Ἀλόνν. Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μυτιλην.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Περίστ. Φθιώτ.) γονιν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. γονίεν μετ' ἀποβολὴν τοῦ δ καὶ συγχώνευσιν τῶν δύο ι. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,400.

1) Ὁ μικρὸς γόνος, τὰ φάρια φθειρῶν καὶ μελισσῶν Εὔβ. (Γραμπ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπ. (Ἀνδροῦς.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Περίστ. Σιβ.) 2) Ἐσμός, σμήνος νεαρῶν μελισσῶν ἀποσπώμενον μετὰ τῆς βασιλίσσης τῆς κυψέλης, ἵνα ἐγκατασταθῇ εἰς νέαν τοιαύτην Ἀλόνν. Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἑρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.) Σάμ. (Μυτιλην. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Σιβ. Φθιώτ.) Τσακων. κ.ά. — Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., ἐνθ' ἄν. Α. Κουρτίδ., ἐνθ' ἄν. Ν. Μπαμπιώτ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.: Τὸ γονιδ' πέρασε τὴ μάνα Εὔβ. Πιάκαμε ἓνα γονίδι Εὔβ. (Βρύσ.) Φέτου τάρεσ' ἡ χροονιά καὶ κάμανι μέλι καὶ τὰ γονιδία (τάρεσ' = ἐταίριασεν = ὑπῆρξεν εὐνοϊκῇ) Εὔβ. (Στρόπον.) Φέτους ἔβγαλι πουλλά γονιδία αὐτόθ. Ἐξ' σαράντα κονιμάτια μελίσσια κὶ τριάντα γονιδία Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ.) Ἐξ' πουλλά γονιδία φέτου; Στερελλ. (Ἀχυρ.) Κὶ τοῦ γονιδ' ἔξ' τὸν βασ'λιά τ' Ἀλόνν. Τὸ μελίσσι ἀμπόλυσε γονίδι (ἀμπόλυσε = ἀπέλυσε, παρήγαγε) Πελοπ. (Ἑρμιόν.) Εὐρηκα 'ς τὸ χωράφι ἓνα γονίδι καὶ κρεμόταν ἀπὸ ἓνα κλαρὶ Εὔβ. (Κουρ.) Ὅσα σπυριά ἔχει τὸ ροιδ', τόσα γονιδία νὰ κάμουν οἱ μέλισσες (εὐχὴ) Σάμ. Τὸ καινούριο μελίσσι τὸ λένε γονίδι Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Σὰν τοὺ μελίσσι πιρπατοῦν, σὰν τοὺ γονιδί βάζουν (βάζουν = βουίζουν, θορυβοῦν) Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. γόνος, πουλλί, ρίμμα, σμάρι. β) Πλῆθος μικρῶν, μόλις ἐκκολαφθέντων ἰχθύων Παξ. 3) Μεταφ., πλῆθος, συνήθως ἀνθρώπων. Εὔβ. (Κουρ. Ψαχν.) Ἡπ. (Πωγών.): Ἦτανε ὁ κόσμος γονίδι 'ς τὸ παζ-ζάρι Κουρ. β) Οἰκογένεια Εὔβ. (Ψαχν.): Νιοννοικονκύρ'ς εἶν' ἀκόμα, τώρα ἔκαν' γονιδ'. 4) Τὰ ἐπὶ τῆς ὑφάλου φυόμενα φύκη Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονίδι Πάρ. Γονιδία τὰ, Ἀνδρ.

γονιδουσακκούλα ἡ, Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 15.

Ἐκ τῶν οὗς. γονίδι καὶ σακκούλα.

Ἀπόχρη ἐξ ὑφάσματος διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐσμοῦ τῶν μελισσῶν. Συνών. σμηνοπίεσταις.

γονίζω Ἡράκλ. Ἰκαρ. (Εὔδηλ.) Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Φοῦρν. Χίος βονίζω Ρόδ. Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) βονίζ-ζω Ρόδ. (Ἀπόλλων.) ὀνίζω Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνος.

Γεννῶ, παράγω γόνον, ἐπὶ ἰχθύων, μελισσῶν, φθειρῶν κ.ά. ἐντόμων ἐνθ' ἄν.: Ἐβόνισαν οἱ μέλισσες - οἱ ψεῖρες Ρόδ. Τὰ φάρια εἶναι βονισμένα Κάρπ. Μελίσσι ὀνισμένο (ἦτοι με πολὺν γόνον) αὐτόθ.

γονικάκι τό, Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν κτήμα κληροδοτηθὲν παρὰ τῶν γονέων.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονικάκι Κρήτ. (Βιάνν.)

γονικάρης ἐπιθ. Κρήτ.—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2.120. Οὐδ. γονικάρι Χίος — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 212.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρις.

1) Ἐκγονος, γόνος Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάσυρε, κόρη, νερό, νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια

νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κὶ ὁ μαῦρος μου κὶ οὔλα τὰ γονικάρια

2) Ὁ κληρονόμος Κρήτ. Χίος. 3) Ὁ πάροικος Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.

γονικάρης ὁ, ἐνιαχ. βονικάρης Νίσυρ. Θηλ. βονικάρκισσα Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρις. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὁ κληρονομῶν μεγάλην περιουσίαν ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς ὅστις ἐκτὸς τῆς πατρικῆς περιουσίας κληρονομεῖ καὶ τὴν μητρικὴν, ὅταν δὲν ὑπάρχη εἰς αὐτὸν ἀδελφὴ, ἥτις θὰ τὴν ἐκληρονόμει ἐνθ' ἄν. 3) Τὸ θηλ. βονικάρικισσα, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ Νίσυρ.

γονικάτορας ὁ, Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτορας.

1) Ὁ ἄμεσος κληρονόμος τῆς ἐκ τῶν γονέων προερχομένης περιουσίας ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἦτανε γονικάτορας Χίος. 2) Εἶδος δυσεξοντώτου ἀκάνθης με βαιθείας ρίζας πιθαν. ἡ Ὀνωινς ἢ ἀκανθώδης (Ononis spinosa) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae) Χίος.

γονικεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γονικός.

Δημιουργῶ οἰκογένειαν. Συνών. γενιάζω 1, γεννοπαίδιάζω, γεννοσπέρω, κάνω, γεννώ Α 1.

γονικοκάταρος ἐπιθ. Εὔβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τοῦ οὗς. κατάρω.

Ὁ ὑποπεσὼν εἰς τὴν ἀράν τῶν γονέων. Συνών. γονικοκάταρος.

γονικός ἐπιθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γονικός Θεσσ. (Κρούβρ. Σουκαμν. Τσαγκαρ. κ.ά.) Θράκ. (Κομοστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ.

(Κολάκ. Φθιώτ. κ.ά.) γονικός Ἡπ. (Θεσπρωτ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σκυρ. γονικός Εὐβ. (Λιχάς) Ἡπ. (Βίτς. Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.) Προπ. (Μηχαν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) ἐγονικός Κέρκ. (Καρουσ. Περούλ. Σιναρῆδ. κ.ά.) ἰγονικός Ἐρεικ. Κέρκ. Ὁθων. Παζ. γοῖνικός Ἡπ. (Κόνιτς.) Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) γογινικός Καππ. (Σινασσ.) γενικός Πόντ. (Κερασ. Τρίπ. κ.ά.) βοικός Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. ὄνικός Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γονικό Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) θηλ. γονικιά Ἐρεικ. Κέρκ. (Καρουσ. Περούλ. Σιναρῆδ. κ.ά.) Μαθράκ. Νίσυρ. Ὁθων. γονιτῆ Κῶς (Πυλ.) Μεγίστ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. γονικός. Ὁ τύπ. γενικός κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γένος, ὃ δὲ ἰγονικός καὶ εἰς Χρον. Μορ., στ. 138 (ἐκδ. J. Schmitt) «ἀφέντης εἰς τὰ κάστηρμας κ' εἰς τὸ ἰγονικόν μας».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ τῆς γονῆς, τῆς σπορᾶς, σπερματικὸς λόγ. σύνθηθ. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γονεῖς, ὃ παρὰ τῶν γονέων κληροδοτηθεῖς, ὃ πατρῶος ἢ μητρῶος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Γονικό σπῖτι - ἀμπέλι - χωράφι - χτήμα κοιν. Ὀνικό σου 'ναι τὸ προβόλι εὐτό ἢ ἀορά; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐπῆγε 'ς τὰ γονικά περιβόλια Πελοπν. (Μάν.) Βοικὸν προῖμα Ρόδ. Τὸ κατὼι τὸ 'χει γονικόν του Χίος. Τὸ σπῖτι αὐτὸ εἶναι γονικό του Κωνπλ. Γονικός σου 'ναι κ' ἂ πααίνης ἐτσία (ἂ = θά) Σύμ. Ἀ χούρα ἔρι γονικά (τὸ χωράφι εἶναι κληρονομία ἀπὸ τοὺς γονεῖς) Μέλαν. Ἐμεξάρι τὰ γονικά ἔσέα (ἐμοίρασαν τὸ σπῖτι τῶν γονέων τους) αὐτόθ. || Φρ.

Γονικὸν τὸ παππαδίκι, | σ-σόμι πάει τὸ βασιλίκι Ρόδ. || Παροιμ. φρ. Εἶναι γονικός ὁ θάνατος Μύκ. Μὴ φοβηθῆς τὸ θάνατο ὥσαν τὴ γονικὴ κατάρρα Πελοπν. (Λακων.)

Ὁργὴ θεϊτσή, κατάρρα γονιτῆ Μεγίστ. || Παροιμ. Ἐλα, πάππου μου, νὰ σοῦ δείξω τὰ γονικά σου (ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων νὰ διδάξωσι τι εἰς καλῦτερον τούτων γνωρίζοντα τὸ πρᾶγμα) Ρόδ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ.

Ἡ ἀρχοντιά συνήθεια 'ναι κ' ἡ τάξη γονικιά 'ναι (ὅτι ὁ πλοῦτος δύναται νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα εὐνοίας τῆς τύχης ἢ κληρονομικός, ἢ εὐγένεια ὅμως εἶναι ἕξις ἀποκτωμένη διὰ τῆς ἀγωγῆς) Κεφαλλ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ.

Ποῦ ἔχει κατάρρα γονικὴ τὸ Μάη εἶν' ἀργάτης, τὸν Ἀοστο χοιροβοσκὸς καὶ τὸ Γενάρη ναύτης (ἐπὶ τῶν βαρειῶν συνεπειῶν τῆς ἀρᾶς τῶν γονέων) Ἀνδρ. Ὁποῦ 'χει κατάρρα γονικὴ τὸν Μάη νὰ μπαῖν' ἐργάτης κ' ὁποῦ 'χει πατρογονικὴν νὰ μπαῖν' τὸν Πρωτόλη (Πρωτόλης = Ἰούνιος· συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Νίσυρ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. κ.ά. || Γνωμ.

Τὸ βοικὸ 'ς τὸ βοικὸ (τὸ τῶν γονέων ἐπανέρχεται εἰς τοὺς γονεῖς· ἐπὶ τῆς περιπτώσεως κατὰ τὴν ὁποίαν θανούσης τῆς προικισθείσης συζύγου ἢ προῖξ ἐπανέρχεται εἰς τοὺς προικισάντας) Σύμ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Ἐχω κατάρρα ἐγονικιά, μὲ δούλα νὰ μὴ μένω Κέρκ.

Ἐχω κατάρρα γοῖνική, νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσω Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποίημ.

Ἦ τὸ σπῖτι μου τὸ γονικό | τὸν κόσμον μου τὸν παιδικὸ κ' ἡγὼ τῆς πρώτης νεότητος μου | στοργῆς κ' ἀγάπης ἡχους ἀντιλαλῶ 'ς τοὺς τοίχους

Μ. Τσιριμώκ., Ἐκ βαθ., 35. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Θεοφάν., σ. 630 (ἐκδ. Βόννης) «εἰς τὸν γονικὸν αὐτοῦ οἶκον

ἡσύχασεν». Β) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, ὃ κληρονομικός, πατρογονικός — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.: Ἐ ἐν' γονικὸν (δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν γενεάν, δὲν εἶναι κληρονομημένον) Χίος. Πβ. ριζικός. Συνών. πατρογονικός. γ) Ὁ ἀρμόζων εἰς τὸ γένος, ὃ φυσιολογικός Κάσ.: Ἐπόθανε μετὰ γονικό του θάνατο.

Β) Οὐς. κατὰ γέν. οὐδ. συνηθέστ. πληθ. 1) Οἱ γονεῖς, ὃ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ὁμοῦ θεωρούμενοι σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πελοπν. (Πλάτς.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Προπ. (Μηχαν.) Τσακων.: Μεγάλῃ γρουσουζιά εἶναι ν' ἀκκουβᾶς τὰ σαρόνια σου ἢ τὰ μάγουλά σου 'ς τὰ δυὸ χέρια. Πεθαίνοντε τὰ γονικά σου Ἀνδρ. Ἐφῆγε κ' ἐξέχασε τὰ γονικά του Λεξ. Πρω. Ἐπῆγε 'ς τὰ γονικά τ' Τραπ. Ἀς ρωτοῦμ' αὐτὸν τὰ γονικά τ' ἀπόθεν Κερασ. Κι αἰποῦ 'ν' τὰ γενικά σου; Τρίπ. Πάει 'ς τὰ γονικά του Καππ. Νὰ σ' χωριθοῦν τὰ γον'κά σ' (εὐχὴ) Θράκ. (Αἶν.) Κ' μόταν μετὰ γον'κά τ'ς Προπ. (Μηχαν.) Ἀνάθεμα 'ς τὰ γονικά τ' (ἀρὰ) Καππ. (Σινασσ.) Θὰ τοῦ πάω' ὁ διάλογος τὸ γον'κό Ἡπ. (Θεσπρωτ.) || Παροιμ.

Μὴ κλοτσᾶς τὰ γονικά σου, | θὰ τὸ βρῆς ἀπ' τὰ παιδιὰ σου (ἐπὶ τῆς ἀγνώμονος καὶ κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς) Αἴγιν. Κεφαλλ. Κύθν. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Βραχν. Πάτρ. Σκορτσιν.) Στερελλ. (Ὑπάτ. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ὁ, τι κάμ'ς 'ς τὰ γονικά σ' | θὰ τὸ βρῆς ἀπ' τὰ παιδιὰ σ' (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Σάμ. || Ἄσμ.

Γιὰ πές μου, κόρη λυγερή, πόθ' εἶν' τὰ γονικά σου; — Ἡ μάνα μ' ἀπ' τὴ Λειβαδιά κ' ὁ ἀφέντης μ' ἀπ' τὴ Σκυρο

Σκυρ.

Πές μου, νὰ ζήσης, λυγερή, πῶς λέν τὰ γονικά σου; Ἀθῆν.

Γιὰ πᾶρι μι, γιὰ στεῖλι μι πίσον 'ς τὰ γονικά μου Θράκ. (Κομοτ.)

Δὲ μᾶς λές, ὠραία κόρη, ἔχεις γονικά; Πελοπν. (Γαργαλ.)

Κ' ἔρχεται καὶ μετὰ μαλώνει καὶ μ' ἀρπάξ' ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ 'ς τὴ γῆ μετὰ γονατίζει καὶ μετὰ στέλλ' 'ς τὰ γονικά Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποιήμ.

Καὶ τ' ἀγοράζια ποῦ θερίστηκαν | σὰν τὰ λευκά τὰ κρίνα τὰ γονικά τους ποῦ δὲ χάσησαν | καρτέρασαν καὶ κείνα Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 90.

Εἴκοσι χρόνους περπατεῖ ὁ Κωσταντῆς 'ς τὰ ξένα κ' ἀπὸ τοὺς εἴκοσι κ' ἐμπρὸς ἐπιθυμῶ τὸν πῆρε νὰ ξαναλθῇ 'ς τὸν τόπον του νὰ δῇ τὰ γονικά του I. Πολέμ., Χειμῶναθ.², 165. Ἡ σημ. καὶ εἰς Διγεν. Ἀκρίτ., στ. 3071 (ἐκδ. Sp. Lambros, σ. 236) «Ἄν εἶν' λοιπὸν καὶ θέλετεν καὶ μένα τὴν πατρίδα | νὰ μάθετεν καὶ τ' ὄνομα νὰ βγάλετεν μερίδα, | ἀπὸ τὴν Χίον ἔξευρετεν εἶναι τὰ γονικά μου» καὶ στ. 1085 (ἐκδ. Hesselting) εἰς Λαογρ. 3 (1911), 584 «ὁ στρατηγὸς χαϊρόμενος ὑπά' 'ς τὰ γονικά του» καὶ εἰς Λίβυστρ. καὶ Ροδάμν., στ. 609 (ἐκδ. Wagner) «Ἐβγαίνω ἀπὲ τὴν χώραν μου, κινῶ ἐκ τὰ γονικά μου». Β) Οἱ πρόγονοι, τὸ γένος, ἢ καταγωγὴ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Αἶν.) Κάρπ. Κάσ. Μῆλ. Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Θιὸς σ' χουρέσ' τοὺν πατέρα σ', τὴ μητέρα σ', τὰ γον'κά σου Αἶν. || Ἄσμ. Ἦ σὸν Θό σ' 'ς σὸν Θό σ', νὲ κόρασον, τὰ γονικά σ' ἀπόθεν;

Τραπ. γ) Ἡ οἰκία τῶν γονέων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κρήτ. Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πάτρ. Πόντ. (Κερασ. Ἰραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πάτ-
τε τὴ νύφη σας καὶ σύρ'τε τὴν πίσω 'ς τὸ γονικό της Ἦπ.
Σήμερα ἔφαα 'ς τοῦ γον'κό μ' αὐτόθ. || Παροιμ.

ἽΟπδβρω τ' ἀνεβάτσο μου, ἐκεῖ δὲ ὀνικά μου
(ἀνεβάτσο = συμφέρον, δὲ = εἶναι τὰ) Ἀπύρανθ. || Ἰσμ.
Ἰμε, μάννα, 'ς τὸ σπῖτι μας κι ἄμε 'ς τὸ γονικό μας,
στρῶσε χαμηλοτράπεζο, νὰ φᾶν οἱ πικραμένους
Χίος

Εἶχαν ποδήματα ψηλά ἀπὸ τὰ γονικά τους
Πόντ.

ἽΟβομοί, καὶ λυπηθῆτε με καὶ κάμετε γιὰ μένα,
κι ἀπὸ τὸ σόι σας κρατῶ κι ἀπὸ τὸ γονικό σας
Μῆλ. Συνών. σείριά, σόι, συγγένεια. δ) Τὸ ἄ-
νῆκον ἢ ἀναφερόμενον εἰς τοὺς γονεῖς πολλαχ.: Παροιμ.

Τὸ ὀνικό ἔχ- χάνεται, μ-μ' ἀλήθεια τὸ' ε' πληθαίνει
(ἡ πατρικὴ περιουσία, θεωρουμένη ἱερά, μεταδίδεται σῶα
ἀπὸ τέκνου εἰς τέκνον, ἀλλὰ συνήθως καὶ δὲν αὐξάνεται, διότι
μόνον αὐτὴ πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς δικαιουμένους αὐτῆς,
ὅχι δὲ καὶ ἡ τυχὸν προσαύξησις) Κάρπ. Ἦ παροιμ. εἰς πα-
ραλλαγ. κ.ά. ε) Ἰλαιὼν παρὰ τῶν γονέων κληροδοτηθεὶς
Κρήτ. (Ἰεράπ. Καβούσ.): Ποῦ πηγαίνεις; — Ὡς τὸ γονικό
(= εἰς τὸν ἔλαιωνα) Ἰεράπ. στ) Νόσος ψυχικὴ, ψυχοπάθεια
Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

γονικοχάρτι τό, Κρήτ. (Νεάπ. Χάν. κ.ά.)

Ἰεκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Τὸ ἔγγραφον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ὁ κτηματικὸς
τίτλος τοῦ ἐκ τῶν γονέων κληροδοτουμένου ἰακινήτου ἐνθ'
ἀν.: Ἰεγὼ τὰ χωράφια μου τὰ 'χω μὲ γονικοχάρτι καὶ δὲν
ἔχουν μαγλατᾶδες (δὲν προκύπτουν προβλήματα, ἀμφισβη-
τήσεις) Κρήτ. (Νεάπ.)

γονιμότητα ἡ, λόγ. κοιν.

Ἰεκ τοῦ οὐς. γονιμότης.

Γονιμότης λόγ. κοιν.: Οἱ ἸΕλληνες ἀβγατίζουν, γεννο-
βολοῦν, πληθαίνουν (γονιμότητα τῆς φυλῆς) Ἰ. Δραγούμ.,
ἸΕλληνισμ. καὶ ἸΕλλην., 121.

γονιόκας ὁ, Καππ.

Ἰεκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όκας.
Πβ. γυόκας.

Γονιός 1, τὸ ὅπ. βλ., μὲ σημ. θωπευτ.: Ἰσμ.

Κι ἂν τὸ περνᾷ γονιόκα μου, γιαχλίχια μὲ τὸ μόσκο
(γιαχλίχια = μανδήλια καὶ ὅταν περνᾷ ὁ πατήρ μου (ἐνν.
τὸ γεφύρι), ν' ἀφήσῃ μανδήλια μωσχομυρισμένα).

γονιοκάταρος ἐπιθ. Μ. Λελέκ., ἸΕπιδόρπ., 207 ἸΑττικ.
ἸΗμερ., 17.204.

Ἰεκ τῶν οὐς. γονιός καὶ κατάρα.

ἽΟ ἔχων τὴν κατάραν τῶν γονέων τοῦ ἐνθ' ἀν. Συνών.
γονιοκάταρος.

γονιοκρατεῖμαι ἐνιαχ. γονιοκρατεῖσθαι Ἰόνιοι Νῆσ.
γονοκρατεῖσθαι Α. Μανούσ., Τραγούδ., 2.115 Ν. Πολίτ.,
ἸΕκλογ., 134.

Ἰεκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τοῦ ρ. κρατεῖμαι, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. κρατῶ.

Κατάγομαι ἐνθ' ἀν.: Ἰσμ.

Πές μου νὰ ζήσης, λιγερή, ποῦθε γονιοκρατεῖσαι;
Ν. Πολίτ., ἸΕκλογ., ἐνθ' ἀν.

γονιοπαίδι τό Θράκ. (Περίστ.)

Ἰεκ τῶν οὐς. γονιός καὶ παῖδί.

Τέκνον γονιοῦ, ἦτοι καλῶν γονέων, καλῆς οἰκογενείας.

γονιοπεθερικά τά, ἐνιαχ. γονοπεθερικά Πελοπν.
(Μαντίν.)

Ἰεκ τῶν οὐς. γονιός καὶ πεθερικά.

ἽΟ πενθερός καὶ ἡ πενθερά τῆς συζύγου: Ἰσμ.

Βγάλ' τα, μαννούλα, τὰ προικιά, βγάλ' τα μὲ τὴν εὐκή
σου,

γιὰ νὰ πᾶν 'ς τὰ γονικά τους, | 'ς τὰ γονοπεθερικά τους
Πελοπν. (Μαντίν.)

γονιός ὁ, γονέος Εὔβ. (Αὔλωνάρ. κ.ά.) Ζάκ. Θήρ. Κρήτ.
(Μυλοπότ. Νεάπ. Πεδιάδ.) Κύπρ. Λευκ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Ἀρκαδ. Βραχν. Γαργαλ. Γορ-
τυν. Δίβρ. Ἦλ. Λεχαίν. Μεσσην. Οἶν.) Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. ώφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἰγκυκλ. γον-γιός
Κύπρ. (Λευκωσ.) Κῶς (Καρδάμ.) Νίσυρ. Τῆλ. γονέους Εὔβ.
(Λιχάς) Ἦπ. (Ἀγναντ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γονέο Καλαβρ.
(Μπόβ.) γονέο Καλάβρ. (Μπόβ.) γονέον Πόντ. (Ἰμερ. ώφ.)
γονέιος Πόντ. (ώφ. Τραπ.) Σκίαθ. γονέιο Πόντ. (ώφ.
Τραπ.) γονιός σύνθηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) γονιός
Πόντ. γονιός πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γον-γιός Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἀγονιός Καππ. γονιός Πελοπν. (Μάν.) γονιός Καππ. βοιός
Ρόδ. Κάρπ. Κάσ. ὀνιός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. γονιός Πε-
λοπν. (Δημαρίστικ. Οἰτυλ.) γονιός Σκυρ. γονιός πολλαχ.
γονιός Ἦπ. (Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.
κ.ά.) Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Γρεβεν. Δεσκάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Σπάρτ.) ὀνιός Κάρπ. Κάσ. Δ. Κρήτ. γονία Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ. κ.ά.) γονιή Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ.
γονεῖς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ὀνεῖς Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) γονεῖ Τῆν. (Πύργ.) γονεῖ Τῆν. (Σμαρδάκ.) βοιός
Κάρπ. (Μεσοχώρ.) γονιοὶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
Τσακων. (Χαβουτσ.) γονιοὶ Ἀμοργ. Ἀνάφ. Ἀντίπαρ. Ἦπ.
(Λούκοβ.) Κέρκ. (Κασσιόπ. Σιν.) Μῆλ. Πάρ. (Νάουσ.) Πε-
λοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)
Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Κοκκάρ. Κοντακαίικ.) βοιόι Κάρπ.
(Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ. γον-γιόι Ἀστυπ. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)
Κῶς (Καρδάμ.) Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. ὀνιοὶ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) κ.ά. γονιοὶ Ἦπ. (Δωδών.) Θάσ. Θεσσ. Λῆμν.
Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Παρνασσ.) Τσα-
κων. γονιοὶ Καππ. γονέοι πολλαχ. γονέοι Εὔβ. (Λιχάς)
Ἦπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.)
(Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀχυρ. Σπάρτ. Φθιώτ.) βοιόι Κάρπ. γονιόδες πολ-
λαχ. γονιόδες Α. Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) Θεσσ. (Κρήν.
Μαυρέλ. Μεγαλόβρ. Μελιβ. Σταυρ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ.
(Βόιον Θεσσαλον. Κολινδρ. Ρουμλ.) γονιέ Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γονιέ Λυκ. (Λιβύσσ.) γονιάδες Κύθηρ. γονι-
αδες Πελοπν. (Μάν.) γονιᾶτε Πελοπν. (Λάγ.) γονιάδε Πε-
λοπν. (Λάγ. Μάν. Νεάπ.) γονιόζοι Προπ. (Ἀρτάκ.) γ'νοι
Λέσβ.

Ἰεκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γονεός. Διὰ τὸν ἐκ τούτου σχηματι-
σμὸν τοῦ τύπ. γονιός βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,13 κέξ.,
89 Ἀκαδημ. Ἀναγν., 3,182 Ἀθηνᾶ 43 (1931), 38. ώΟ τύπ.
γονιός καὶ εἰς Σαχλίκ., Γραφ. καὶ στίχ., στ. 232 (ἐκδ.
Wagner, σ. 71) «κι ἂν ἔχῃ κύριν ἡ γονιόν, ἔχασε τὴν εὐκὴν
του». ώΟ τύπ. γονέος καὶ Βυζαντ. Βλ. Ν. Πολίτ., Πα-
ροιμ., 1.25. ώΟ τύπ. γονιός καὶ εἰς ἸΕρωτόκρ. Α 940 κ.ά.
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Διὰ τὸν Τσακων. τύπ. γονία βλ. Γ.
Χατζιδ., ΜΝΕ 1,340, διὰ τὸν γονιός, σχηματισθέντα
κατὰ τὸ συγγενή, βλ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσολ., 1.60.
ώΟ τύπ. γονιάδες κατὰ τοὺς μαννάδες, πατε-

